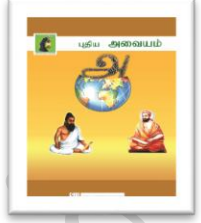

புதிய அவையம்

பௌராவின் வீரநிலைக் கோட்பாட்டு அடிப்படையில் தமிழ்க் கதைப்பாடல்களில் வெளிப்படும் பெண்களின் வீரம்

முனைவர் ந. சோழன்
உதவிப் பேராசிரியர்
தமிழ் முதுகலை மற்றும் ஆய்வுத் துறை
தூய நெஞ்சக் கல்லூரி(தன்னாட்சி), திருப்பத்தூர்

கட்டுரை பெறப்பட்டது: 30.11.2017

ஏற்கப்பட்டது : 18.12.2017

மனித சமூகத்தில் வீரத்திற்கெனத் தனித்த இடம் தரப்படுகின்றது. தொடக்க காலச் சமூகத்தில் வீரமுடையோரே மக்களை வழிநடத்தினர். இதனைக் கருத்தில் கொண்டே ஒரு சமூகத்தின் கலாச்சாரம் பற்றிய ஆய்விற்கு வீரனைப் பற்றிய ஆய்வு தேவை என ஸ்டூவர்ட் பிளாக்பென் கூறுகின்றார். ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னைத் துணைவேந்தரும் ஒப்பிலக்கிய ஆய்வாளருமான சி.எம்.பௌரா கிரேக்கக் கவி ஹோமரின் காவியங்களான இலியட், ஒடிசியனை ஆய்விற்கு உட்படுத்தும்போது பல்வேறு சிக்கல்களை எதிர்கொண்டார். அச்சிக்கல்களுக்கான விடையை உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் வழங்கிவரக் கூடிய வீரநிலை இலக்கியங்களை ஒப்பிட்டு ஆய்வதன் வழிக் கண்டுணரலாம் என்ற முடிவிற்கு வந்தார். அதன்படி ஐரோப்பா, ஆசியா மற்றும் ஆப்பிரிக்கக் கண்டங்களிலுள்ள சுமார் 30 நாடுகளின் வீரநிலை இலக்கியங்களை ஆய்விற்கு உட்படுத்தி வீரநிலைக் கவிதையின் பல்வேறு நிலைகளை விளங்கிக் கொண்டார். அந்த ஆய்வின் கருத்துக்களைத் தனது வீரநிலைக் கவிதை (Heroic Poetry) என்ற நூலில் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் முன்வைத்துள்ளார். பௌராவிற்கு முன்பேயும் எச்.எம். சாட்விக், என்.கே. சித்தாந்தா போன்றோர் வீரநிலைக் கவிதை குறித்துப் பேசியுள்ளனர். எச்.எம். சாட்விக், கிரேக்க மற்றும் டியூட்டானிய வீரநிலை இலக்கியங்களை ஒப்பிட்டு ஆய்ந்து அவற்றின் வீரநிலைப் பண்புகள் குறித்துத் தனது வீரநிலைக் காலம் (The Heroic Age) என்ற நூலில் பேசியுள்ளார். எச்.எம். சாட்விக்கின் மேற்பார்வையில் தன்னுடைய ஆய்வினைச் செய்த என்.கே. சித்தாந்தா, இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகிய இந்தியாவின் இருபெருங் காவியங்களை ஐரோப்பிய வீரநிலைப் பாடல்களோடு ஒப்பிட்டு ஆய்ந்து அவற்றின் வீரப்பண்புகளைத் தனது இந்தியாவின் வீரநிலைக் காலம்(The Heroic Age of India) என்ற நூலில் முன்வைத்துள்ளார். தமிழில் கைலாசபதி சங்க இலக்கியங்களை ஒப்பிட்டு ஆய்ந்து தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை என்ற ஆய்வு நூலினைப் படைத்துள்ளார். அவர் தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்களுள் தனது ஆய்வினை நிகழ்த்தியுள்ளார். மேற்கண்ட ஆய்வுகளிலிருந்து பௌரா, உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் வழங்கிவரக் கூடிய வீரநிலைப் பாடல்களைத் தரவுகளாக

எடுத்துக்கொண்டு ஒப்பிட்டதோடு அவற்றின் தோற்றத்தினைக் கோட்பாட்டு நிலையில் விளக்கியுள்ளதன்வழி வேறுபடுகின்றார். உலக இலக்கியங்களை ஆய்ந்து உருவாக்கப்பட்ட பௌராவின கோட்பாட்டினைப் பல்வேறு ஆய்வுக் களங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளதும் உலகளாவிய பார்வையில் படைக்கப்பட்டதுமான தமிழ் இலக்கியங்களோடு ஒப்பிட்டு நோக்குவது சாலச் சிறந்ததாக அமையும்.

அவ்வகையில் தமிழில் பாடல், விடுகதை, பழமொழி, கதைப்பாடல் போன்ற பல்வேறு வாய்மொழி இலக்கியங்கள் வழக்கில் வழங்கி வருகின்றன. அவற்றுள் கதைப்பாடல்கள் நெடுங்கதையாகவும் மக்களின் முன் எடுத்துரைக்கப்படுவதாகவும் வீரத்தை மையமிட்டதாகவும் பெரும்பாலானவை அமைகின்றன. எனவே வாய்மொழி இலக்கியங்களையும் தரவுகளாக எடுத்துக் கொண்டு கோட்பாட்டினை உருவாக்கியுள்ள பௌராவின வீரநிலை குறித்த கோட்பாட்டினைத் தமிழ்க் கதைப்பாடல்களுள் ஒப்பிட்டு ஆய்வது பொருத்தமாக அமையும். பௌராவின வீரநிலைக் கோட்பாடு பல தளங்களுள் விரிந்து சென்று ஆராயும் முகமாக அமைகின்றது. ஆகையால் இக்கட்டுரையானது சமூக இயங்குதளத்தில் சரிபாதியினைக் கொண்டுள்ள பெண்களின் வீரம் குறித்து மட்டும் பௌராவின கருத்துகளின் அடிப்படையில் முப்புராதி அம்மன் கதை, பிரமசக்தி அம்மன் கதை, பழையனூர் நீலி கதை, பிச்சைக்காலன் கதை, சின்னணைஞ்சான் கதை, உலகுடைய பெருமாள் கதை, வீரபாண்டிய கட்டபொம்மு கதைப்பாடல் ஆகிய கதைப்பாடல்களில் ஆய்வினை மேற்கொள்கின்றது.

வீரம் என்பது அனைவருக்கும் பொதுவான ஒன்று. அது ஆண்களுக்கு மட்டுமே உரியது அன்று. பெண்கள் மற்றும் அவர்களின் வீரம் குறித்து விளக்க வரும் பௌரா அவற்றை மூன்று சமூகப் பிரிவுகளின் அடிப்படையில் விளக்குகின்றார். தொல்நிலை (Primitive), பாட்டாளி வர்க்கம் (Proletarian) மற்றும் உயர்குடி வர்க்கம் (Aristocratic) ஆகியவையே அம்மூன்று சமூகப்பிரிவுகள். தொல்நிலைச் சமூகப் பாடல்களில் பெண்கள் குடும்பத்தில் முக்கியமானவளாகவும் விருந்தினரை உபசரிப்பவளாகவும் வருவதுரைப்பவளாகவும் மந்திரவாதியாகவும் அறிவுரை கூறுபவளாகவும் விளங்குகின்றாள். மேலும் போர் என்று வரும்போது ஆணுக்கு நிகராகச் சண்டையிடக் கூடியவளாகவும் விளங்குகின்றாள். எடுத்துக்காட்டாக, கிர்கிஸ்தானில் வழங்கி வரக்கூடிய மாபெரும் காவியம் மனாஸ் (Manas). இக்காவியம் தந்தை பின் மகன் என நீண்டு செல்லக்கூடிய கதையமைப்பினைப் பெற்றுள்ளது. இக்காவியத் தலைவனான மனாசின் இறப்பிற்குப் பிறகு அவன் மகனான செமடாய் (Sematai) தலைமைப் பொறுப்பிற்கு வருகின்றான். அவன் எதிரிகளுடனான சண்டையில் இரு கல்முகுக் (Kalmuck) வீரர்களால் கொல்லப்படுகின்றான். இதனைக் கேள்வியுற்ற செமடாயின் தாயான கனிகை (Kanykai) கடுங்கோபம் கொண்டு பழிவாங்கக் கிளம்புகின்றாள். எதிரிகளுடன் நேருக்குநேர் நின்று கடுஞ்சண்டை புரிகின்றாள். சண்டையின் முடிவில் எதிரிகள் கனிகையிடம் மன்னிப்பு வேண்டுகின்றனர். ஆனால் கனிகை தன் மகனைக் கொன்றவர்களின் இரத்தத்தைக் குடிப்பதன் மூலமே பழிவாங்கும் எண்ணம் முழுமையுறும் எனக் கூறி அவர்களைக் கொடுரமாகக் கொல்கின்றாள்.

பாட்டாளி வர்க்கச் சமூகப் பாடல்களில் பெண்கள் தொல்நிலையில் பெற்றிருந்த வருவதுரைத்தல், மந்திரவாதி போன்ற பண்புகள் மறுக்கப்படத் தொடங்குகின்றன. குறிப்பாக, ஆணுக்கு நிகராகச் சண்டையிடுதல் என்ற பெண்ணின் வீரம் பேசப்படாமல் இல்லாளாகவும் விருந்தோம்புவளாகவும் மட்டுமே அவளது இருப்பு கட்டமைக்கப்படத் தொடங்குகின்றது. எனினும் இச்சமூகப் பிரிவிலும் பெண்களின் பெருவீரம் விதிவிலக்காகப் பேசப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, பல்கேரியாவில் ஒரு பாடல் வழங்கி வருகின்றது. அப்பாடலில் கேதரின் II (Catherine II) என்பவள் அப்பகுதியை ஆண்டு வருகின்ற சுல்தானுக்குக் கட்டுப்பட மறுக்கின்றாள். இதனால் சுல்தான் எழுபது வீரர்களை அனுப்பி

அவளைச் சிறைப்பிடித்து வரச் சொல்கின்றான். கேதரின், சுல்தான் அனுப்பிய எழுபது வீரர்களுடன் மூன்று நாட்கள் இரவும் பகலும் கடும்போர் புரிந்து வெல்கின்றான். வென்றதன்பின் எழுபது வீரர்களின் தலையையும் வெட்டிச் சுல்தானுக்கு அனுப்பி இன்னும் இது போன்று வீரர்களை அனுப்பி வைக்குமாறு வீரவுரை மொழிகின்றான்.

இதற்கடுத்த நிலையில் வீரநிலைப் பாடல்கள் தொல்நிலையிலிருந்து உயர்குடி வர்க்கப் பிரிவிற்கு மாற்றமடைகின்றன. அவ்வாறு மாற்றமடையும்போது பெண்கள் குறித்த முந்தைய மதிப்பிலும் மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்குகின்றது. இவ்வர்க்கப் பெண்கள் பாட்டாளி வர்க்கச் சமூகப் பெண்களைவிடப் பயபக்தி மிக்கவர்களாகப் புனையப்படுகின்றனர். இவர்கள் வருவதுரைப்பவளாகவும் விருந்தோம்புவளாகவும் கட்டமைக்கப்படுகின்றனர். எனினும் இவ்வர்க்கப் பிரிவிலும் தொல்நிலையில் பெண்களுக்கு வழங்கப்பட்டதனைப் போன்று ஆண்களுக்கு நிகராக நேர் எதிர் நின்று போராடுகின்ற பண்பும் வழங்கப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, ஜெர்மானிய வீரக்கவிதையில் இரு பிரிவினருக்கு இடையே ஏற்பட்ட போரினைக் குறித்து 'The battle of the Goths and the Huns' என்ற பாடல் வழங்கி வருகின்றது. இப்பாடலில் கோதிக்க(Gothic) மரபினைச் சேர்ந்த வீரப்பெண்மணியான கெர்வர் (Hervor) என்பவள் தன் சகோதரனான அங்கன்டிருக்காக (Angantyr) வேண்டிக் காவல் பணியில் ஈடுபடுகின்றாள். அப்போது எதிரிகளான கன்கள் (Huns) படையெடுத்து வருகின்றனர். அதனைக் கண்ணுற்ற கெர்வர் படையினைத் திரட்டிக் கொண்டு சென்று எதிர்த்துப் போரிடுகின்றாள். கடும்போரின் முடிவில் போர்க்களத்திலேயே உயிர் துறக்கின்றாள். மேலும் இம்முப்பிரிவுகள் முற்றிலும் ஒன்றோடொன்று தனித்தவை அல்ல. ஒரு நாட்டின் பாடல்களிலேயே இம்மூன்றும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புபட்டுக் காணப்படவும் வாய்ப்புண்டு. இம்மூன்று பிரிவுகள் மட்டுமே இறுதியானவையும் அல்ல. ஒரு வீரப்பொருண்மை மூன்று தளங்களில் எவ்விதம் வெளிப்படுகின்றது என்பதைக் காணவே இப்பகுப்புமுறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது எனக் கூறுகின்றார் பெளரா². மேற்கண்ட மூன்று வர்க்கப் பிரிவுகளையும் ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது தொல்நிலையிலிருந்த பெண்களின் உரிமைகள் படிப்படியாகப் பறிபோகின்ற தன்மையினை விளங்கிக்கொள்ள முடிகின்றது. எனினும் பெண்களின் வீரம் குறித்து நோக்கும்போது அவர்கள் போரின்போது ஆண்களுடன் நேருக்குநேர் எதிர்நின்று போராடுகின்ற பண்பானது முற்றிலும் மறுக்கப்படவில்லை என்பதனை உய்த்துணர முடிகின்றது. இனி, தமிழ்க் கதைப்பாடல்களில் இடம்பெறுகின்ற பெண்களின் வீரத்தினைப் பெளராவின கருத்துகளோடு ஒப்பிட்டு ஆய்வோம்.

முப்புராதி அம்மன் கதைப்பாடல்

முப்புராதி அம்மன் கதைப்பாடலில் ஆணொருவனால் வெல்ல முடியாதபடியான வரம் ஒன்றினைப் பெற்றுள்ளவனான தாருகனை அழிக்க வேண்டிச் சிவன் காளியை அனுப்புகின்றார். ஆனால் சேலை கட்டிய பெண்ணுடன் ஆண் மகனாகிய தான் போர் புரிய மாட்டேன் எனத் தாருகன் கூறுகின்றான். இதனை,

'மாரிட்ட பெண்ணோட யாண்பிள்ளை நான் போகப்போமோ

வாதுக்குப் போர் செய்ய வாடும் தளகத்தமாரே' (1147)

என்ற அடியானது விளக்கி நிற்கின்றது. இறுதியில் தாருகனைக் காளி தன் மந்திர சக்தியால் வெல்கின்றாள். தாருகன் ஆணொருவனால் தான் வெல்லப்படக் கூடாது என வரம் வாங்குவதே எந்தப் பெண்ணிற்கும் தன்னைத் தோற்கடிக்கும் வலு இல்லை என்ற எண்ணத்தினால்தான். முஸ்லிம் படைப்போர் இலக்கியங்களான சல்கா படைப்போர் மற்றும் மலுக்குமுலுக்கின் படைப்போர்களில்

பெண்களுடன் போர் புரிய அலியார் மறுப்பதற்கும் அடிப்படைக் காரணம் மேற்கண்ட எண்ணமே என்பது உய்த்துணரத்தக்கது³.

பிரமசக்தியம்மன் கதை

பிரமசக்தியம்மன் கதையில் தனக்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட பொன்னரிய மாலையினைத் தேவர்களிடமிருந்து பறித்துச் சென்ற சண்டமுண்டனை அழிப்பதற்குப் பிரமசக்தியினைப் படைக்கின்றார் சிவன். ஆனால் ஆணாகிய சண்டமுண்டனுன் தன்னால் போர் புரிய இயலாது. எனவே தனக்கொரு தம்பியாகப் பலவேசமுத்துவைப் படைத்தருள வேண்டும் என்கிறாள் பிரமசக்தி. இதனை,

'கி(கெ)வன மோடிதான் ஆணல்லோ சிவனாரே

கிளி மொழி யாள்நான் பெண்ணல்லோ சிவனாரே

ஆண்பிள்ளை யோடேநானும் பொருதிட

அரனே உமக்குத் தான்சம்மத மாச்சுதோ'

(700-703)

என்ற அடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. பிரமசக்தி இவ்வாறு சொல்வதைக் கேட்டு மகிழும் சிவன் அவள் வேண்டுகோளின்படியே தம்பியையும் படைக்கின்றார். அவன் சண்டமுண்டனுடன் போரிட்டு வெல்கின்றான். இங்குப் பெண்ணுக்கு ஆணோடு சரிக்குச் சமமாகப் போர் புரியும் வீரம் என்பது மறுக்கப்படுவதனை விளங்கிக்கொள்ள முடிகின்றது.

பழையனூர் நீலி கதை

பழையனூர் நீலி கதையில் முற்பிறவியில் தன்னைக் கொன்ற அந்தணனைப் பழிவாங்க மறுபிறவி எடுத்துச்செல்லும் நீலி, அவனை நேருக்குநேர் எதிர்த்து நின்று உடல் வலிமையினால் கொல்லாமல் தன்னுடைய மந்திர வலிமையால் கொன்று பழிவாங்குகின்றாள்.

மேற்கண்டவை புராணக் கதைப்பாடல்கள். இக்கதைப்பாடல்களில் தாருகன், தன்னை எதிர்த்து நேருக்கு நேர் போரிடப் பெண்ணுக்குத் தகுதி இல்லை எனக் கூறி முப்புராதியுடன் போர் செய்ய மறுக்கின்றான். எனினும் முப்புராதி மந்திரத்தினைப் பயன்படுத்தி அவனை வெல்கின்றாள். பிரமசக்தியம்மன் கதையில் பிரமசக்தி, தான் ஆணோடு நேருக்குநேர் போர் புரியத் தகுதியற்றவள் எனக் கூறிக் கொள்கின்றாள். பழையனூர் நீலியோ தன்னைக் கொன்றவனைப் பழிவாங்க மந்திரத்தினையே பயன்படுத்துகின்றாள். பிரம சக்தியம்மன் கதையின்வழி, பெண்கள் ஆண்களோடு நேருக்குநேர் போர் புரியத் தகுதியற்றவர்கள் என்பதும், முப்புராதியம்மன் மற்றும் பழையனூர் நீலி கதைகளின்வழியே, பெண்கள் ஆண்களை எதிர்த்து நேருக்குநேர் போரிட்டாலும் அவர்களால் உடல் வலிமையினைப் பயன்படுத்தி வெல்ல முடியாது. மந்திரவலிமையினாலேயே வெல்ல முடியும் என்பதும் பெறப்படுகின்றது. பௌராவின மூன்று வர்க்கப் பிரிவுகளிலும் பெண்கள், ஆண்களோடு நேருக்குநேர் எதிர்நின்று போரிடுகின்ற பண்பினைப் பெற்றுள்ளனர். ஆனால் தமிழ்ப் புராணக் கதைப்பாடல்களில் பெண்களுக்கு அப்பண்பு மறுக்கப்படுகின்றமையை உய்த்துணரமுடிகின்றது.

பிச்சைக்காலன் கதை

பிச்சைக்காலன் கதையில் அரிதிப்பிள்ளை என்பவள் தன் தம்பியான பிச்சைக்காலனுடன் பக்கத்து ஊருக்குப் பிழைக்க வருகின்றாள். வருகின்ற இடத்தில் சேனைக்குட்டி நாடார் என்பவர் அடைக்கலம்

தருகின்றார். காலப்போக்கில் அரிதிப்பிள்ளைக்கும் சேனைக்குட்டி நாடாருக்கும் இடையே கள்ளத்தொடர்பு ஏற்படுகின்றது. பிச்சைக்காலன் தன்னுடைய கடுமையான உழைப்பினால் சேனைக்குட்டி நாடாரின் பண்ணையில் பெருமதிப்புடன் வலம் வருகின்றான். இதனைக் கண்டு பொறாமைப்படும் சிலர் பிச்சைக்காலனுக்கும் சேனைக்குட்டி நாடாரின் மனைவிக்கும் கள்ளத்தொடர்பு உள்ளது எனச் சேனைக்குட்டி நாடாரிடம் பொய் சொல்கின்றனர். அதனை நம்பும் அவன் பிச்சைக்காலனை வஞ்சகமாகக் கொன்று விடுகின்றான். தன் தம்பியைக் கொன்றதை அறிந்து அரிதிப்பிள்ளை கடுங்கோபம் கொள்கின்றான். தன் தம்பியின் கொலைக்குப் பழிவாங்க வேண்டி அவனை வஞ்சகமாகத் தோப்பிற்கு அழைத்துச் செல்கின்றான் அரிதிப்பிள்ளை. தோப்பில் சேனைக்குட்டி நாடார் இளநீரினைக் குடித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அவனைப் பின்னாலிருந்து வெட்டிக் கொல்கின்றான். இங்கு வெளிப்படுகின்ற அரிதிப்பிள்ளையின் பழிவாங்குதல் என்பது வஞ்சகமானதாகவும் நேருக்குநேர் நின்று போரிடாததாகவும் அமைகின்றமை நோக்கத்தக்கது. பெண்கள் கடும் பழிவாங்கும் எண்ணம் கொண்டவர்கள் என்பதனைப் பெளரா ஒரு வீரக்கவிதையின்வழி எடுத்துக்காட்டுகின்றார். கீரின்லாந்தில் அட்லமால் (Atlamal) என்ற வீரக்கவிதை வழங்கி வருகின்றது. இக்காவியத்தில் கதைத் தலைவனான அட்லி (Atli) குத்ரன் (Guthrun) என்பவளைத் திருமணம் செய்து கொள்கின்றான். குத்ரனின் சகோதரர்களிடம் உள்ள தங்கப் புதையல் குறித்த இரகசியத்தினை அறிந்து கொள்ள அவர்களைத் தனது இருப்பிடத்திற்கு அழைக்கின்றான் அட்லி. அங்கே இருதரப்பினருக்கும் இடையே சண்டை ஏற்படுகின்றது. அதனைக் கண்ணுற்ற குத்ரன் தனது சகோதரர்களுக்கு ஆதரவாக வாளெடுத்துக் கொண்டு கடுஞ்சண்டை புரிகின்றான். சண்டையின் இறுதியில் குத்ரனின் சகோதரர்கள் கொல்லப்படுகின்றனர். தனது சகோதரர்களைக் கொன்ற கணவனைப் பழிவாங்க எண்ணுகின்றான் குத்ரன். அதன்படி வெற்றி விருந்தின்போது தனக்கும் அட்லிக்கும் பிறந்த இருமகன்களையும் கொன்று அவர்களின் இறைச்சியில் விதவிதமாகச் சமைத்து அவனுக்கு உண்ணக் கொடுக்கின்றான். உண்மை அறியாத அவனும் அதை உண்டு விடுகின்றான். இறுதியில் அட்லிக்கு உண்மையினை எடுத்துக்கூறி அவனைக் கொன்றும் விடுகின்றான் குத்ரன்⁴. இங்குச் சகோதரனைக் கொன்றோரைப் பழிவாங்குதல் என்ற அடிப்படையில் அரிதிப்பிள்ளையைக் குத்ரனுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கலாம். ஆனால் குத்ரன் ஒரு வீரப் பெண்மணியாக ஆண்களுடன் நேருக்குநேர் நின்று போரிடுகின்றான். இக்கூறு அரிதிப்பிள்ளையிடமிருந்து குத்ரனை வேறுபடுத்தி நிற்கின்றது.

சின்னணைஞ்சான் கதை

சின்னணைஞ்சான் கதையின் தலைவனான சிவனணைஞ்சான் சமூக எதிர்ப்பினையும் மீறி, கதைத்தலைவியான சின்னணைஞ்சியுடன் பழகி வருகின்றான். இவர்களைப் பிரிக்கச் சிவனணைஞ்சானின் தரப்பினர் படையோடு வருகின்றனர். அப்போது சிவனணைஞ்சானுடன் சேர்ந்து சின்னணைஞ்சியும் கடும்போர் புரிந்து யானைகளைக் கொன்று குவிக்கின்றான். இதனை,

‘எனக்குமொரு சமுதாடு தாரு மென்றாளே

.....

மங்கையுங் கோவித்து வாசலிடித் தாளே

..... மதகிரி வெட்டி விட்டாளே

..... ஆனையது விழுவே’

(221-224)

என்ற அடிகள் உணர்ந்தி நிற்கின்றன. பிறகு, சின்னணைஞ்சி போரில் தங்களால் வெற்றி பெற முடியாது என்பதனை உணர்ந்து தன்னை வெட்டிக் கொன்றுவிடுமாறு காதலனான சிவனணைஞ்சானிடம் கூறுகின்றாள். அவ்வாறே அவனும் அவளை வெட்டிக் கொல்கின்றான். இங்கு நாம் முன்பு குறிப்பிட்ட வீரப்பெண்மணியான கெர்பரைப் போன்று போர்க்களத்தில் எதிரிகளுடன் பட்டு வீழாமல், எது நடந்தாலும் காதலன் கையாலேயே நடைபெற வேண்டும் என்ற பதிபக்தியே சின்னணைஞ்சியிடம் காணப்படுகின்றது. இதுவே அவளை வீரப்பெண்மணியாக ஏற்றுக் கொள்வதற்கான தடையாக அமைகின்றது.

மேற்கண்டவை சமூகக் கதைப்பாடல்கள். இதன்வழி, தமிழ்ச் சமூகக் கதைப்பாடல்களில் இடம்பெறுகின்ற பெண்கள், பெளரா குறிப்பிடுகின்ற மூன்று வர்க்கப் பெண்களைப் போல் அல்லாமல் ஆண்களோடு நேருக்குநேர் எதிர்நின்று போராடுகின்ற இயல்பற்றவர்களாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளமை பெறப்படுகின்றது.

உலகுடைய பெருமாள் கதை

உலகுடையபெருமாள் கதையில் உலகுடையபெருமாள் தன் மாமன்களான குலசேகரன், முகில்பெருமாள், முடிவிளங்கும் பெருமாள், வரோதையன், மதுரை வீரப்பெருமாள் ஆகியோரைக் கொன்ற மதுரை மன்னனைப் பழிவாங்க வேண்டிக் கிளம்புகின்றான். ஆனால் மேற்கண்டோரின் தங்கையும் உலகுடையபெருமாளின் அன்னையுமான பொன்னுருவி, உலகுடையபெருமாளைத் தடுத்து நிறுத்தி, ஏற்கனவே போரில் சகோதரர்களை இழந்த தான் மகனையும் இழக்க விரும்பவில்லை எனக் கூறுகின்றாள். நாம் முன்பு கண்ட குத்ரன், தன் சகோதரர்களைக் கொன்றோரைப் பழிவாங்க வேண்டிக் கணவனை மட்டுமல்லாது தான் பெற்ற இருமகன்களையும் கொல்கின்றாள். ஆனால் பொன்னுருவி குடும்பக் கட்டிற்குள் அகப்பட்டுத் தன் சகோதரர்களுக்காக எவ்விதப் பழிவாங்கும் உணர்ச்சியும் இன்றித் தன் மகனைக் காப்பாற்றவே முனைகின்றாள்.

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மு கதைப்பாடல்

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மு கதைப்பாடலில் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் தரப்பினருக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் இடையே கடும்போர் மூள்கின்றது. போரில் ஆங்கிலேயர்கள் கட்டபொம்மனின் கோட்டைக்குள் புகுந்து போரிடுகின்றனர். போர் இறுதிக் கட்டத்தினை நெருங்குகின்றது. அதுவரை போரில் ஈடுபடாமல் இருந்த கோட்டையிலுள்ள பெண்கள் உலக்கை, தடி போன்ற ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு எதிரிகளுடன் போரிடுகின்றனர். இதனைக் கண்ணுற்ற ஊமைத்துரை பெண்கள் போரிடுகின்ற இழிநிலைக்கு வந்துவிட்டோம் என எண்ணி அவர்களை வெட்டிக் கொல்கின்றாள். இதனை,

‘பெண்டுகளும் கூடத் தானெழுந்தார் அங்கே

சண்டை செய்தார் திண்டு முண்டாக

பாரி லுலக்கைத் தடியெடுத்து அங்கே

பட்டாளஞ் சோசரைத் தான்முடுக்கிச்

சீறியடிக்கும் பொழிதிலே தானந்தச்

செல்வ னூமைத்துரை தானுங் கண்டு

மார்க்கந் தப்பியே போச்சு தென்றுமனத்

தீர்க்க முடனந்தக் கன்னியரை

மூர்க்க முடனேதான் கொன்றுழக்கிப் பின்னும்

பார்க்கும் பொழுதிலவன் தேவி'

(7155-7164)

என்ற அடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. இங்குப் பெண்கள் போரிட முனைந்தாலும் அது இழிவு எனக் கருதி அவர்களின் வீரம் தடுக்கப்படுகின்ற நிலையினை உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது.

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் வரலாற்றினை மையமிட்டுப் பல கதைப்பாடல்கள் வழங்கி வருகின்றன. அவற்றுள் கட்டபொம்மன் கதைப்பாடல் என்ற ஒரு கதைப்பாடலும் வழங்கி வருகின்றது. அக்கதைப்பாடலில் கட்டபொம்மனின் தளபதியான வெள்ளையத்தேவனின் இறப்பிற்குக் காரணமான ஆங்கிலேயர்களைப் பழிவாங்க வேண்டி அவனின் மனைவியான வெள்ளையம்மாள் போரிடுகின்ற நிகழ்வினைக் காணமுடிகின்றது. வெள்ளையம்மாள் ஆங்கிலேயர்களுக்குச் சோறு கொண்டு போவதுபோல் சென்று மறைத்து வைத்திருந்த வாளினை எடுத்துக்கொண்டு போரிட்டுப் பலரைக் கொல்கின்றாள். இதனை,

'இதுதான் நல்ல சமயமென்று அப்போது வெள்ளையம்மாளும்

சுருட்டு வாளைத் தானெடுத்து அவள் சுண்டிவிட்டாள் அப்போது

அறுபது நல்ல சோல்சர்களும் அப்போது தானும் மாண்டு போனான்

.....
வெள்ளையம்மாள் செய்த சண்டையைப் பார்த்து சந்தோசப்

பட்டார்கள் அப்போது'

(1864-1870)

என்ற அடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. இங்கு வெள்ளையம்மாள் தன் கணவனான வெள்ளையத் தேவனின் கொலைக்குப் பழிவாங்க வேண்டி வாளினை மறைத்து எடுத்துச் சென்று ஆங்கிலேயர்கள் அயர்ந்த நேரத்தில் வெட்டுகின்றாள். வெள்ளையம்மாளின் வீரம் போற்றப்பட வேண்டியதுதான். எனினும் அவள் நேருக்குநேர் நின்று போராடவில்லை என்பதும் நோக்கத்தக்கது. மேலும் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனைக் குறித்த பிற கதைப்பாடல்களில் அவளின் வீரம் கண்டு கொள்ளப்படவில்லை என்பதும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

மேற்கண்டவை வரலாற்றுக் கதைப்பாடல்கள். அவற்றுள் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் கதைப்பாடலில் மட்டுமே பெண்கள் ஆண்களுடன் நேருக்குநேர் எதிர் நின்று போரிட்டதாகக் காணப்படுகின்றது. எனினும் பெண்கள் போரிடுவது ஆண்களுக்கு இழிவு என்ற மனநிலையில் போரிடுகின்ற பெண்கள் வெட்டிக் கொல்லப்படுவதனை நோக்குகையில் போர் வீரம் என்பது ஆண்களுக்கு மட்டுமே எனும் மனநிலை வெளிப்படுவதனையும் உய்த்துணரமுடிகின்றது. வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனைக் குறித்த கதைப்பாடல்கள் பல இருக்கையில் ஒரு கதைப்பாடலில் மட்டும் வெள்ளையத்தேவனைப் போரில் இழந்த வெள்ளையம்மாள் பழிவாங்குவதற்காகச் சண்டை இடுகின்றமை பேசப்படுகின்றது. இது, போரில் தேவையான சூழல்களில் பெண்களின் வீரம் என்பது தடையின்றிப் பேசப்படும் என்ற பௌராவின் கருத்திற்கு மாறாக விதிவிலக்காகவே பெண்களின் வீரம் தமிழ் வரலாற்றுக் கதைப்பாடல்களில் பேசப்படுகின்றமையை வெளிக்காட்டி நிற்கின்றது. பிற

வரலாற்றுக் கதைப்பாடல்களிலும் பெண்களின் வீரம் குறித்து எதுவும் பேசப்படவில்லை. அப்பெண்கள் அனைவரும் இல்லாளாகவும் அறிவுரை கூறுபவளாகவும் மட்டுமே அமைகின்றமையினையும் உணரமுடிகின்றது.

இதுவரை நாம் ஆய்ந்த தமிழ்க் கதைப்பாடல்களில் பெண்களின் வீரமானது பெளராவின் கருத்துகளுக்கு மாறாக ஆண்களோடு நேருக்குநேர் எதிர்த்துப் போர் புரிகின்ற இயல்பற்றதாக அமைகின்றமையினை உணர முடிகின்றது. இவ்விடத்தில் பெண்களுக்கு ஆண்களை எதிர்த்துப் போரிடுகின்ற வீரப்பண்பு ஏன் மறுக்கப்படுகின்றது அல்லது இருட்டடிப்பு செய்யப்படுகின்றது என்பதைக் குறித்துச் சிந்திக்க வேண்டிய தேவையுள்ளது. தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் கதைப்பாடல் என்ற இலக்கிய வகை பிற்காலத்தில் தோன்றிய ஒன்றாகும். அவ்வகையில் தமிழ் இலக்கியம் நீண்ட நெடிய மரபினைக் கொண்டது. அம்மரபின் தொடக்க நிலையினைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாம். அவற்றுள் பெண்கள் ஈன்று புறந்தருபவளாகவும் இல்லாளாகவும் விருந்தோம்புபவளாகவும் மட்டுமே படைக்கப்பட்டுள்ளனர். எந்த ஓரிடத்திலும் ஆண்களோடு பெண்கள் நேருக்கு நேர் நின்று போரிட்டதாகக் குறிப்பில்லை. கணவனைப் போரில் இழந்த பின்பு தான் செல்லாமல் தனது பாலகனையே போருக்கு அனுப்ப வேண்டிய சமூகச் சூழல் அது. ஆனால் போருக்குப் பின்பு போர்க் களத்திற்குச் சென்று இறந்த தன் உறவுகளைத் தேடியமைக்குச் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. மேலும், வேற்று நாட்டின்மீது போர் தொடுக்கப் போகும் பாண்டிய மன்னன் ஒருவன் பெண்கள் உள்ளிட்ட ஒரு பிரிவினரைச் சுட்டி அவர்களைப் பாதுகாப்பான இடத்திற்குச் செல்லுமாறு பணிப்பதைப் புறநானூற்றுப் பாடலொன்று சுட்டி நிற்கின்றமையும் நோக்கத்தக்கது¹. சங்க இலக்கியத்துள் வீரர்களுக்காக நடப்படும் நடுகல் சான்றுகளிலும் பெண்களின் வீரம் குறித்த பதிவெதுவும் காணக்கிடைக்கவில்லை சங்க இலக்கியத்திற்கு அடுத்த நிலையான காப்பியக் காலத்திலும் பெண்களுக்கு மேற்கண்ட வீரம் என்பது மறுக்கப்பட்டே வந்துள்ளது. தன் கணவனின் கொலைக்காகப் பழிவாங்கச் செல்லும் கண்ணகி, தனது உடல் வலிமையால் போராடாமல் மீவியல்புக் கூறுகளின் துணையுடனேயே பழிவாங்குகின்றமையும் மேற்கண்ட நமது கருத்தினை வலியுறுத்தி நிற்கின்றமை நோக்கத்தக்கது. எனவே இத்தகைய மரபின் வழிவந்த தமிழ்க் கதைப்பாடல்களும் மேற்கண்ட மரபினையே பின்பற்றி நிற்பதால் பெண்களுக்கு ஆணை எதிர்த்துப் போரிடுகின்ற வீரம் என்பது பேசப்படவில்லை என்பதனை உய்த்துணரமுடிகின்றது. இதுவரை நாம் இலக்கியச் சான்றுகளின்வழி, பெண்களின் வீரம் குறித்துக் கருத்துரைத்தோம். எனினும் புறச் சான்றுகளான கல்வெட்டு, நாணயம் போன்றவற்றிலிருந்து நமக்குக் கிடைக்கும் சான்றுகளின் வழியாக மட்டுமே உண்மையிலேயே பெண்களுக்கு வீரம் என்பது மறுக்கப்பட்டுள்ளதா அல்லது மறைக்கப்பட்டுள்ளதா என்பது புலப்படும்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. *Stuart H Blackburn, The folk hero and class interests in tamil heroic ballads, P.131.*
2. *C.M.Bowra, Heroic Poetry, pp. 480 - 493.*
3. திருமலர் எம். எம். மீரான்பிள்ளை, முஸ்லிம் தமிழ் வீரக்கவிதை - ஆய்வு, ப.203
4. *C.M.Bowra, Heroic Poetry, pp. 460 - 464.*
5. புறம்., பாடல் எண். 9: 1-6.

புதிய அரையாண்டு
விருந்தினர்